

ת"פ 6436/01/16 - מדינת ישראל נגד האדי סלימאן

בית משפט השלום בנתניה

31 מרץ 2016

ת"פ 6436-01-16 מדינת ישראל נ' סלימאן (עציר)

בפני המאשימה
כב' השופטת הבכירה גלית ציגלר
מדינת ישראל
ע"י תביעות נתניה
נגד
הנאשם
האדי סלימאן (עציר)
ע"י עו"ד נאשף

החלטה

1. כנגד הנאשם, הוגש כתב אישום המייחס לו מספר עבירות ובהן כניסה לישראל שלא כדין, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח.

על פי המתואר בכתב האישום, בין התאריכים 8.12.15 - 9.12.15 התפרץ הנאשם לרכב שחנה במושב כפר ידידיה, בכך ששבר את החלון האחורי-שמאלי של הרכב ונכנס לתוכו, ולאחר מכן פתח את מכסה המנוע, חיבר אל הרכב מחשב תואם, תלש ושבר חלקים שונים ונסע עם הרכב מהמקום, ואז נטש אותו בכניסה לשוב הדר עם.

2. במענה לכתב האישום העלה ב"כ הנאשם טענה מקדמית, לפיה עובדות כתב האישום אינן מקימות עבירה של גניבת רכב, ולכל היותר מלמדות על עבירה אחרת, של שימוש ברכב ללא רשות, בהתאם לסיפא של סעיף 413 ג' לחוק, ולפיו "**הנוהג, משתמש או מעביר ממקום למקום, רכב ללא רשות מבעליו... ונוטש את הרכב בכל מקום אחר, דינו - מאסר חמש שנים**".

3. ב"כ המאשימה השיבה וטענה כי יש לדחות את הבקשה, משום שהמילה "**נטש**" המופיעה בסוף התיאור העובדתי שבכתב האישום, נועדה לתאר את עזיבת הרכב והשארתו במקום אחר ואין לביטוי כל משמעות משפטית, כשהמסקנה בדבר התנהלותו או כוונתו של הנאשם צריכה להתברר לאחר שמיעת עדי התביעה ויתר הראיות בתיק.

לטענת התביעה העובדות שבכתב האישום מלמדות על קיומה של עבירת הגניבה ועל יתר הוראות החיקוק המיוחסות לנאשם, והסמכות לקבוע אותן נתונה בידי התביעה בלבד.

4. עפ"י סעיף 149 (4) לחוק סדר הדין הפלילי - נוסח משולב, התשמ"ב - 1982, יש לבחון האם

העובדות שבכתב האישום מגלמות תשתית לכאורה לכל רכיבי היסוד העובדתי שבעבירת גניבת רכב, כלומר האם גם במקרה שבו: **"יודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהא בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירה המיוחסת לו ... אשר על כן, אין טעם לקיים את הדיון על פי אותו כתב אישום, שהרי התביעה "מוגבלת" להוכחת העובדות המפורטות בו בלבד"** (ראו ספרו של י' קדמי **"סדר הדין בפלילים"**, חלק שני, בעמוד 437).

בחנית טענת הנאשם מלמדת, כי אין בפיו טענה שכתב האישום חסר תשתית עובדתית באשר לרכיבי עבירת הגניבה, אלא טענה כי התיאור העובדתי שבו מתיישב יותר עם עבירה אחרת של שימוש ברכב ללא רשות, וזאת בשל העדר כוונה לשלול את הבעלות ברכב, כנדרש בעבירת הגניבה.

עבירת הגניבה הקבועה בסעיף 383 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 - שיסודותיה מתקיימים באופן זהה גם בעבירת גניבת רכב, קובעת כי **"הנוטל רכב ללא רשות מבעליו, והוא מעבירו למקום אחר... בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו... דינו כדין גונב רכב"**, כאשר נקבע שהיסוד העובדתי שבעבירה זו נועד לבטא את הוצאת הדבר הגנוב מחזקתו של הזולת, ללא הסכמתו, ואילו היסוד הנפשי מתבסס על דרישת הכוונה - לשלול את הדבר שלילת קבע מבעליו (ראו קדמי לעיל, בעמוד 592).

5. מעובדות כתב האישום עולה שהנאשם התפרץ לרכב ונסע עימו למקום אחר, ויש ביטוי (ולו מינימלי) לרכיבי העובדתי שבעבירת גניבת רכב, ודי בכך כדי לדחות את הטענה כי כתב האישום אינו מקים את העבירה לכאורה.

כמו כן, טענה מקדמית נבחנת רק ע"פ מסגרת כתב האישום, שכן בעת הזו אין בפני בית המשפט אלא אותו, ומשכך טענת הנאשם בדבר העדר הכוונה לשלול את הבעלות ברכב - אינה טענה הניתנת לבחינה בשלב זה, בו טרם הוצג חומר הראיות. מדובר בטענה שעניינה בפוטנציאל הוכחה עתידי, והיא אינה מתאימה לבירור כטענה מקדמית.

בנוסף, ואף אם אקבל את טענת הנאשם כי ניתן היה לייחס לו עבירה קלה יותר, הרי שהסמכות לקביעת הוראות החיקוק נתונה בידי התביעה, ואין מקום שבית המשפט יתערב בעניין זה, מה גם שאין בדחיית טענתו של הנאשם - אשר כפר באופן כללי בעובדות כתב האישום, כדי לחסום את דרכו להוכיח את חפותו במסגרת שלב הראיות.

לאור כל האמור, אני דוחה את טענתו המקדמית של הנאשם.

המזכירות תמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"א אדר ב' תשע"ו, 31 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.